

КОРОТКИЙ АНАЛІЗ ІСТОРИЧНИХ ТА СОЦІАЛЬНИХ ПРИЧИН ВІЙСЬКОВОЇ АГРЕСІЇ РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

Р. А. Черняк

*полковник юстиції у відставці, ветеран
військової служби, Академік Академії
соціальних наук Грузії*

АНОТАЦІЯ

В статті висвітлена історія відносин між Україною та Росією, знання якої допоможе краще усвідомити мотиви російської агресії проти України у 2022 році. Історія Росії сфальсифікована з метою приховування її монголо-татарського походження та надання видимості походження її від цивілізованої Київської Русі. Росія зародилася на території Володимиро-Суздальського князівства, яке було одним із князівств Київської Русі. Свою завойовницьку політику Росія розпочала відразу ж після свого заснування. Внаслідок такої загарбницької політики невелике Володимиро-Суздальське князівство за 850 років перетворилося на Росію сучасних розмірів. Поряд із привласненням історії Київської Русі Росія захопила та привласнила і Київську митрополію православної церкви. Політика Путіна базується на закладених російськими імператорами принципах великодержавності.

ANNOTATION

The article highlights the history of relations between Ukraine and Russia, knowledge of which will help to better understand the motives of Russian aggression against Ukraine in 2022. The history of Russia is falsified in order to hide its Mongol-Tatar origin and give the appearance of its origin from civilized Kievan Rus. Russia arose on the territory of the Vladimir-Suzdal principality, which was one of the principalities of Kievan Rus. The aggressive policy of Russia began immediately after its emergence. As a result of such an aggressive policy, the small Vladimir-Suzdal principality turned into Russia of modern size in 850 years. Along with the appropriation of the history of Kievan Rus, Russia seized and appropriated the Kyiv Metropolis of the Orthodox Church. Putin's policy is based on the principles of great power laid down by the Russian emperors.

АННОТАЦИЯ

В статье освещается история отношений Украины и России, знание которой поможет лучше понять мотивы российской агрессии против Украины в 2022 году. История России сфальсифицирована с той целью, чтобы скрыть ее монголо-татарское происхождение и дать видимость ее происхож-

дения от цивилизованной Киевской Руси. Россия возникла на территории Владимиро-Суздальского княжества, которое было одним из княжеств Киевской Руси. Захватническая политика России началась сразу после ее возникновения. В результате такой агрессивной политики небольшое Владимиро-Суздальское княжество за 850 лет превратилось в Россию современных размеров. Наряду с присвоением истории Киевской Руси, Россия захватила и присвоила Киевскую митрополию православной церкви. Политика Путина базируется на заложенных российскими императорами принципах великодержавности.

* * * *

Весь цивілізований світ знає про дійсні причини нападу Росії на Україну і не вірить брехливій російській пропаганді. Особливо зрозумілими ці причини є для волелюбного грузинського народу, котрий також відчув братню російську любов у 2008 році.

Краще усвідомити мотиви російської агресії допоможе історія відносин між Україною та Росією. Українські класики висловлювалися з цього приводу – «хто не знає свого минулого, той не вартий майбутнього» (Максим Рильський), «народ, що не знає своєї історії, є народ сліпців» (Олександр Довженко). Росіяни дійсно є народом сліпців, тому що вся історія їх розвитку вигадана їхніми імператорами Петром I та Катериною II, а сучасність зомбована пропагандою.

Вітчизняні вчені називають історичне минуле України «історією страждань», оскільки український народ до 1992 року перебував під гнітом інших народів (монголо-татар, литовців, поляків і найбільше московитів-росіян).

Так, у IX столітті в центрі Європи утворилася сильна слов'янська держава під назвою «**Київська Русь**», яка охопила території сучасної України, Білорусі, частково Молдови, Польщі, Росії та країн Балтії. Саме ж місто Київ заснували у 482 році слов'янські князі брати Кий, Щек, Хорив та їх сестра Либідь.

Перша згадка про русичів датується 839 роком у франкській хроніці «Бертинські аннали». Так називали мешканців держави «Русь» з центром у місті Києві на «шляху із варяг у греки». Про існування держави русичів в той період згадується також в

хроніках данця Саксона Грамматика і у Візантійських хроніках «Житіє Стефана Сурозського» та «Житіє святого Георгія Амастрідського».

Більш детально життя древніх русичів описано в літописі «Повість минулих літ», оригінал якої упорядкував у 1113 році монах Києво-Печерського монастиря Нестор Літописець.

Очільники Київської Русі князі Володимир Великий, його син Ярослав Мудрий, правнук Володимир Мономах та деякі інші відомі всьому світу. Під час їх правління Русь була найбільшою державою в Європі і монархи того часу мали за честь поріднитися з ними.

Зокрема, Володимир Великий був одружений на дочці короля Швеції і на сестрі імператора Візантії, його син Ігор був чоловіком німецької принцеси, дочка Добронега була дружиною польського короля. Ярослав Мудрий також був одружений на дочці короля Швеції, його син Всеволод був одружений на дочці візантійського імператора, син Ізяслав був чоловіком польської принцеси, а дочки були королевами: Єлизавета Норвегії, Анастасія Угорщини, Анна Франції, Агата Англії. Дружиною Володимира Мономаха була дочка короля Англії. Внаслідок цього вся сучасна Європа має родинні зв'язки з Київською Руссю.

Але в 1240 році монгольський хан Батий спалив Київ і після цього держава русичів остаточно занепадала.

Одним із князівств Київської Русі було Володимиро-Суздальське князівство. В 1113-1157 роках там княжив син Володимира Мономаха Юрій Довгорукий, у 1173-1212 роках син Довгорукого Всеволод «Велике Гніздо», в 1252-1263 роках правнук Довгорукого Олександр Невський. В 1263 році Невський виділив з Володимирського князівства Московське князівство і з того часу навколо Москви стала формуватися **держава Московія**. Однак на території, де утворилася Москва, жили не слов'яни, а мокші. Назва міста Москва пішла від річки, яку плем'я мокші назвало Москва, що в перекладі означає «брудна вода». Назва виявилася символічною, позаяк Москва заляпала своїм брудом весь світ.

У 1237 році монголо-татари прийшли і на Володимиро-Суздальську землю. Володимирські князі, сини Всеволода «Велике Гніздо» – Юрій і Ярослав, покорилися хану Батию і земля мокші ввійшла до складу Золотої Орди. Військо Московії використовувалося Батием у завойовницьких походах в 1240-1242 роках. Тобто фактично до влади у Московії прийшли Чингізиди – нащадки Чингізхана. Є дані, що однією з дружин Олександра Невського була дочка Батия, оскільки в одних історичних документах хан Батий вказаний як названий батько Невського, в інших як тесть. Дані про дітей Олександра від дочки Батия відсутні.

У 1325 році Московію очолив князь Іван Калита, матір'ю якого є внучка хана Батия Феодора Сартаківна. Тобто всі нащадки Івана Калити, якого татари називали Кулхан, належать до династії Чингізидів на московському троні. Ця династія перервалася лише у 1605 році після смерті Бориса Годунова (мурза Гудун) і до влади прийшла династія Романових.

Вміле підлабузництво перед ханською владою призвело до того, що Москва стала основним центром збору данини з князівств Київської Русі для ординських ханів, залишаючи частину данини собі.

Брехнею московських істориків є те, що Москва заснована Юрієм Довгоруком у 1147 році, тому що доказів цьому немає. Москва була заснована після 1259 року, тобто монголо-татарами, що відображено у проведеному в 1272 році третьому переписі населення Золотої Орди. При першому переписі (1237-1238 роки) і другому (1254-1259 роки) поселення Москва не згадується. Заснування Москви Довгоруком придумано московськими істориками для підтвердження міфу про спільну братню російсько-українську історію.

Свою завойовницьку політику Московія розпочала відразу ж після свого заснування. В кінці XIV століття вона завоювала слов'янські міста Брянськ, Чернігів, Смоленськ, Вязьма та інші. Відповідно у 1462, 1478 і 1654 роках Московія окупувала інші слов'яно-руські князівства на території сучасних Псковської, Новгородської та Смоленської областей Росії. На території інших регіонів Московії слов'янські народи ніколи не проживали, ці території населяли переважно угро-фінські племена. Внаслідок такої загарбницької політики невелике Володимиро-Суздальське князівство за 850 років перетворилося на Росію сучасних розмірів.

Із 1654 року після Переяславської ради частина лівобережної України (Гетьманщина із столицею у Батурині, відвойована Богданом Хмельницьким у Речі Посполитій) перейшла під юрисдикцію Московії. А станом на 1685 рік Україну було повністю розділено по Дніпру, правобережна Україна залишилася під владою Речі Посполитой, лівобережна стала частиною Московії, а пізніше російської імперії, де перебувала аж до 1917 року. Весь цей час Московія пригнічувала розвиток української державності та української мови, і одночасно фальсифікувала свою історію з метою приховування ординського походження Московії та надання видимості походження її від цивілізованої Київської Русі.

Зокрема, у 1690 році Собор Російської православної церкви оголосив анафему на церковні книги, надруковані українською мовою. У 1720 році Петро I своїм указом заборонив друк книг українською мовою, а у 1729 році наказав переписувати в Україні постанови та розпорядження з української

мови на російську. В 1721 році Петро I перейменував **Московію в Росію**, привласнивши для своєї фальшивої держави навіть чужу назву. Слово Росія походить від слова Русь, тому що державу «Русь» інколи в транскрипції з іноземних мов читали «Рось», а Московію інколи називали «Русія», звідси і слово «Росія».

У 1763 році Катерина II заборонила викладати українською мовою в Києво-Могилянській академії, у 1764 році повністю заборонила початкові школи з українською мовою, а у 1811 році закрила Києво-Могилянську академію. Також у 1764 році був указ Катерини II про «обрусіння» України, Смоленщини, держав Балтії та Фінляндії. Міністр внутрішніх справ Росії Валуєв П.А. у 1863 році видав циркуляр: «Української мови не було, немає і бути не може, а хто цього не розуміє – ворог Росії». У 1888 році Олександр III видав указ «Про заборону вживання в офіційних установах української мови та хрещення українськими іменами». Це лише основні віхи цього мовного геноциду.

Масовану державну фальсифікацію історії свого народу також почав Петро I. Він в 1701 році видав указ про вилучення в покорених народів усіх письмових національних пам'яток: літописів, церковних документів, архівів. Особливо це стосувалась України-Русі. Петро I завіз з Європи велику кількість істориків, яких залучив до підробки цих письмових пам'яток та написання фальсифікованої історії Росії. Пізніше Катерина II указом від 4 грудня 1783 року створила «Комісію для складання записок про древню історію переважно Росії» в складі 10 істориків під керівництвом графа Шувалова А.П. Комісія працювала 10 років і виконувала завдання за рахунок фальсифікацій історичних документів обґрунтувати «законність» привласнення Московією історичної спадщини Київської Русі і створення історичної міфології Російської держави.

Суттєво, що поряд із привласненням історії Київської Русі Московія захопила та привласнила і Київську митрополію православної церкви.

У 988 році Володимир Великий хрестив Київську Русь, Руська церква була утворена як митрополія Константинопольської єпархії. У 1240 році хан Батий зруйнував Київ, знищивши близько 600 церков і понад 20 монастирів. Від грабіжницьких набігів татар в наступні роки місто спустошилось, тому митрополити Київські почали проживати то у Брянську, то у Суздаль, то у Володимирі, то у Переяславі, то у Твері. У 1299 році Київська митрополія була остаточно перенесена до Володимира. З того часу і до 1461 року митрополити «Київські і всієї Русі» жили у Володимирі, тобто формально жили в Московії, але Володимиро-Суздальське князівство входило до складу Київської Русі, тому фактично митрополити жили на території, на яку поширюва-

лася їх митрополічна влада. Після перенесення столиці князівства з Володимира у Москву, у 1325 році кафедра митрополита була також перенесена до Москви. Перебуваючи у Москві митрополити продовжували вживати титул «Київський і всієї Русі».

Але у 1448 році Собор московських єпископів, без згоди Вселенського патріарха, поставив на митрополита «Київського і всієї Русі» єпископа Рязанського Іону. Митрополит Іона, який помер у 1461 році, був останнім митрополитом у Москві, що мав титул «*Київський і всієї Русі*». Наступник його з 1461 року вже мав титул митрополит «*Московський і всієї Русі*».

Константинополь не визнавав призначення без його згоди у 1448 році митрополита Іони та створення внаслідок цього Московської митрополії. Але у 1589 році московити примусили Константинопольського патріарха Єремію II надати Московській митрополії статус патріархату, протримавши його півроку під домашнім арештом на території Москви.

Після відокремлення Московської митрополії, не визнаючи самозваного митрополита Іону, Константинополь у 1458 році на митрополита Київського, Галицького і всієї Русі висвячує Григорія II Болгариновича з дислокацією у Києві. В наступному через переслідування з боку польсько-литовської влади митрополити стали проживати у козацькій столиці Батурин на території, яку Богдан Хмельницький відвоював у Речі Посполитої і приєднав до Московії, а пізніше у Москві. А в 1685 року московський патріарх Іоаким вторгся до Київської митрополії і прийняв від митрополита Київського Гedeона присягу на вірність Московській патріархії. Після цього московські послы звернулись до османської влади, пообіцяли мир з Османською імперією і умовили великого візира примусити Вселенського патріарха передати Київську митрополію Московському патріархату.

У 1686 році патріарх Діонісій IV був вимушений зібрати Синод архієреїв, який надав Московському патріарху тимчасовий дозвіл ставити митрополитів на Київську кафедру. Але прописані в грамотах умови Московія не дотрималась і в наступному Московський патріархат приєднав Київську митрополію та став управляти нею як своєю власною аж до травня 2022 року. 27 травня 2022 року відбувся Собор Української православної церкви, рішенням якого були внесені зміни до Статуту УПЦ і вона стала повністю незалежна від Російської православної церкви.

Після лютневої революції в Російській імперії, 27 березня 1917 року була утворена Центральна Рада України як представницький орган українських прогресивних сил під головуванням Михайла Грушевського. 20 листопада 1917 року Централь-

ною Радою була проголошена Українська Народна Республіка із столицею в Києві. Але вже 20 грудня 2017 року почалася війна між Радянською Росією та Українською Народною Республікою, яка закінчилася у 1921 році поразкою УНР та більшовицькою окупацією України. У 1922 році до складу СРСР ввійшла створена більшовиками на сході України УРСР, а західні області України до 1939 року перебували в складі Польщі і були приєднані до УРСР внаслідок пакту Рібентропа-Молотова.

Планомірне пригнічування українського народу продовжувалося і під час існування СРСР, а голодомор 1931-1933 років визнаний світом як геноцид. До будинків, які залишалися після померлих внаслідок голодомору українців та після депортації кримських татар, заїхали нові «господарі» з Росії, які відразу стали називати ці території «споконвічно російськими» і які в 2014 році закликали Путіна ввести війська для їх захисту.

Загарбницька сутність, закладена в основу зовнішньої політики Росії її очільниками від самого початку заснування цієї держави, є формою існування російського суспільства. Низький рівень цивілізованості росіян спонукає їх до вирішення всіх своїх проблем тільки силою, будь то проблеми сімейні, сусідські чи міждержавні. За логікою росіян «хто сильніший, той і правий». Такий світогляд постійно підігривається російською пропагандою і формує у росіян світогляд всездозволеності та впевненості, що Росія супердержавна, а її громадяни го-

сподарі життя. Бажання українців жити у власній незалежній державі росіяни сприймають як націоналізм і образу Росії та загрозу її інтересам, тому що протягом століть Росія намагалася асимілювати український народ, розчинити його в своїй багатонаціональній «сім'ї народів» та підкорити своїй волі. І тоді єдиним нащадком великої Київської Русі стала б «велика російська наддержава».

Завдяки зусиллям фальсифікаторів справжню історію становлення та розвитку російської держави тепер потрібно відновлювати з різних закордонних джерел. Але зацікавленість у знанні своєї історії характерна для цивілізованих народів. Росіяни ж, рівень цивілізації яких, висловлюючись математичним терміном, «наближається до нуля», живуть за правилом Сократа «кожен народ заслуговує свого правителя». В пророцтві Ієремії та в інших місцях Біблії також вказано: «не ропщите на свого правителя, ибо каждый народ достоин своего правителя», «по народу и царь». Цар не тільки головний правитель, він втілює в собі квінтесенцію стану всього народу, його мораль і духовність, цінності та цілі. З урахуванням стану цивілізованості московитів зацікавленість у відновленні справжньої своєї історії з'явиться в них не скоро.

Але це для росіян зараз не головне, тому що після розгрому російської держави Україною залишам росіян необхідно буде створювати свою нову, справжню історію і навчатися жити в цивілізованому світі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року, № 254К/96-ВР,
2. Грушевський М.С. Історія України-Руси в 11 томах – К.: Наукова думка, 1991-1998,
3. Крип'якевич І.П. Історія України – Л., 1992,
4. Історія русів / Укр. пер. І.Драча – К.: Веселка, 2001,
5. Кралюк П.М. Історія України «без брому» – Х.: Фоліо, 2018